

Gujarati Edition)

Rathod, Priyaben

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

SALAGATI CHITA

by Priya Rathod

“સળગતી ચિતા”

સવારના સોનેરી તડકામાં ખુશમિજાજ યુવરાજ રાષ્ટ્રધ્વજને સલામી ભરી પોતાના ક્ષેત્ર તરફ બંદૂક લઈ રવાના થયો. તેની ખુમારીનું તો કહેવું જ શું!

કેડ પર પટ્ટો, માથા પર ટોપી, શર્ટમાં ભારતીય થલસેના દળનો સિક્કો તથા ચહેરા પર સમર્પણ અને નિખાલસતાનો ભાવ છલકાતો હતો. અચાનક જ તેના સહ-કર્મીઓમાંથી કોઈક બોલી ઉઠ્યો. “યુવરાજ આજે કેટલી તારીખ છે?” યુવરાજે તેની તરફ નજર કરી. તે અભિષેક હતો. થોડીવાર વાર્તાલાપ પછી સૌ યુપચાપ પોતાના ક્ષેત્ર તરફ ચાલવા લાગ્યા.

યુવરાજ અભિષેકના ક્ષેત્રનો “જુનિયર લેફ્ટીનન્ટ જનરલ” હતો. અભિષેક તેનો ઉચ્ચાધિકારી એટલે કે “સિનીયર લેફ્ટીનન્ટ જનરલ” હતો. અભિષેક અને યુવરાજની દોસ્તી જોઈ સારા-સારા દંગ રહી જતા. આવી એક અનોખી દોસ્તીનું બંધન તેઓની વચ્ચે એક જ મુલાકાતમાં બંધાઈ ગયું હતું.

અભિષેકના પરિવારમાં તેના માતા-પિતા અને તેની એક લાડકવાયી બહેન હતી. તો યુવરાજના પરિવારમાં તેની બહેન દર્પણ, તેની પત્ની બંસરી, તેના માતા-પિતા અને કોઈ એક રહસ્યમયી વ્યક્તિ હતા. આ રહસ્યને, માત્ર યુવરાજના માતા-પિતા જ જાણતા અને કોઈ વખત કંઈ વાત કરતા નહીં. લોકો અવનવી વાતો કરતાં તે યુવરાજ સંભાળતો પણ કોઈને કંઈ પૂછતો નહીં.

યુવરાજના પિતા સેનાધિકારી હતા અને એક યુધ્ધ દરમિયાન તેઓનું અવસાન થયું હતું. ત્યારે યુવરાજ માત્ર તેર વર્ષનો હતો. તેણે ત્યારે જ નક્કી કરી લીધું હતું કે હું મારા પપ્પાના માર્ગે જ ચાલીશ. પપ્પાની જેમ જ દેશ માટે કંઈક કરી બતાવીશ.

અભિષેકે યુવરાજનો ખભો થપથપાવ્યો. યુવરાજ ચોંકી ગયો. તેણે જોયું તો અભિષેક તેની સામે ઉભો હતો. અભિષેકે પૂછ્યું તો તેણે કહ્યું કે, “બસ તારી રાહ જોતો હતો, ચાલ હવે”. પછી બંને પોતાના ક્ષેત્રમાં ખભા પર બંદૂક રાખી પ્રવેશ્યા. બધા જ જવાનોએ સલામી ભરી. આખી સેનાનું અવલોકન કર્યું. આ તેઓનું રોજનું કામ હતું. તેઓ દરરોજ રાષ્ટ્રગાન પછી સેનાનું નિરિક્ષણ કરવા જતા અને પછી ઓફિસનું કામ પતાવતા. ક્યારેક તેઓ અલગ-અલગ સ્થળોએ સેના માટેના ભારતીના કેમ્પમાં સૈનિકોનું ચયન કરવા જતા. એ એમનું રોજિંદુ જીવન બની ગયું હતું. ક્યારેક યુધ્ધના વખતે સેનાનું સંચાલન કરવા પણ જવું પડતું હતું.

ગુજરાત રાજ્યનું નાનકડું ગામ રાજપુર. ત્યાં યશરાજ નામનો યુવાન પોતાની પત્ની પ્રાંજલ સાથે સુખેથી જીવન વ્યતીત કરતો. તે કારખાનામાં કામ કરતો હતો. પ્રાંજલ તેને હંમેશા કહેતી કે કંઈક નોકરી-ધંધો કરીએ તો પેટનો ખાડો પૂરાય પણ યશરાજ સંભાળે ક્યાંથી? એક વખત યશરાજને કોઈક કારણવશ શહેરમાં જવાનું થયું. ત્યાં થલસેના દળમાં ભરતી માટેનો એક કેમ્પ આયોજિત કરવામાં આવ્યો હતો. યશરાજ ત્યાંથી પસાર થયો એટલે તેને પ્રાંજલનાં શબ્દો યાદ આવ્યા કે કંઈક સારી નોકરી મેળવવી જોઈએ. યશરાજે વિચાર્યું કે લાવ હું પણ અજમાવી જોઉં જો કે આમ તો માફ ચયન નહીં થાય, છતાંયે કોશિશ કરવામાં શું જાય છે.

તે કેમ્પનું કાર્ય પતાવી પાછો ઘરે ગયો. પ્રાંજલને બધી વાત કરી. પરંતુ પ્રાંજલે કંઈ ખાસ પ્રતિભાવ ન આપ્યો. તે પોતાના કામમાં પરોવાયેલી હતી. આ વાત ભલે પ્રાંજલ માટે મહત્વની ન હોય, પરંતુ યશરાજના જીવન સાથે થલ સેના ભરતી કેમ્પ ખૂબ ઊંડાણથી જોડાયેલ હતો. તેને તો પોતાના માતા-પિતાનો ચહેરો પણ યાદ નહોતો, બસ યાદ હતું તો માત્ર ઝાંખું-ઝાંખું સપનાઓ જેવું લાગતું બાળપણ....

તે પોતાના શૈશવના સ્મરણોમાં ઊંડે-ઊંડે સુધી ખોવાતો ગયો. તે પોતાના પિતા સાથે આવા જ એક કેમ્પમાં વર્ષો પહેલા આવ્યો હતો. પિતા પોતાના કામમાં વ્યસ્ત હતા. તેમણે યશરાજને કહ્યું હતું કે, અહીંથી ક્યાંય જઈશ નહીં. પણ તે પોતાના પપ્પાની પૂરી વાત સાંભળ્યા વિના જ એક પતંગિયાની પાછળ તેને પકડવા માટે દોડતો રહ્યો, આ આખી ઘટનાથી અજાણ તેના પિતા પોતાનું કામ પતાવ્યા બાદ યશરાજને બોલાવ્યો. યશરાજ જ્યાં હતો ત્યાંથી ગાયબ. તેના પપ્પાએ તેને ખૂબ શોધ્યો. અથાગ પ્રયત્નો પછી પણ યશરાજ ન મળ્યો તો તેઓ કામકાજ પતાવી ઘર તરફ રવાના થયાં. તેઓ પોતાની પત્નીથી કોઈક કારણસર અલગ રહેતા હતા. આમ, વિચારતાં યશરાજને ઊંઘ આવી ગઈ.

જ્યારે યશરાજનો જન્મ થયો ત્યારથી જ તેઓ જુદા રહેતાં હતા. પરંતુ જ્યારે યશરાજ ખોવાઈ ગયો તો તેના પિતાથી આ આઘાત સહન થયો નહીં. આથી તેઓ ઘરે પોતાની પત્ની પાસે ગયા. જ્યારે સૌને આ વાત ખબર પડી તો ચારે તરફ ગમગીનતા પ્રસરી ગઈ. સૌ યશરાજને શોધતા રહ્યા. પોતાની રીતે પ્રયત્નો કરતા રહ્યા. યશરાજનો કોઈ પતો લાગ્યો નહીં. તેના પરિવારજનોએ તેને કેટલાય વર્ષો સુધી શોધ્યો.

થોડીવારે પ્રાંજલ ફરી પાછી આવી. યશરાજને ઊંઘતો જોઈ તેને ઉઠાડ્યો અને જમવા માટે કહ્યું પણ યશરાજ તો પાછો યાદોમાં સરી પડ્યો .

જ્યારે તે તેના પિતાથી વિખુટો પડી ગયો, ત્યારે એક ખોટી નિયતના વ્યક્તિ સાથે તેની ભેટ થઈ. તેણે યશરાજને જાત-જાતના પ્રલોભનો આપ્યા. તે યશરાજને એક અજાણી જગ્યાએ ઉઠાવી ગયો. થોડાં દિવસો પછી યશરાજ ત્યાંથી ભાગી છૂટવામાં સફળ થયો, તે ચાલતાં-ચાલતાં ખૂબ દૂર નીકળી ગયો. ત્યાં એક ઝુંપડી આવી. એક દાદી ત્યાં બહાર બેઠાં હતા. યશરાજને ખૂબ થાકેલો અને કરુણ રીતે રડતો જોઈ તેની પાસે આવી સાંત્વના આપી, તેને સહારો આપ્યો. દાદીએ યશરાજ પાસેથી વિગતવાર માહિતી જાણી, અને તેને કહેવા લાગ્યા, “બેટા, જો રડીશ નહીં, રડવાનું બંધ કર. કંઈ વાંધો નહીં. આજથી તું મારો દીકરો અને હું તારી માં. તારું નામ શું છે ?” તેમણે યશરાજને પૂછ્યું. યશરાજે કહ્યું કે “મારૂં નામ યશરાજ છે.” દાદીએ આગળ પૂછ્યું તો યશરાજને કંઈ જ ખબર નહોતી. તેને પોતાના પિતા-માતા, ભાઈ-બહેન કોઈનું નામ આવડતું ન હતું.

દાદીની અટક રાઠોડ હતી. માટે તેમણે યશરાજને પણ આ જ અટક આપી દીધી. તેને પોતાનું નામ, અટક, દાદીનું નામ બધું જ શીખવાડ્યું. તે દાદી સાથે ખૂબ ખુશીથી રહેવા લાગ્યો. એક વખત દાદી તેને એક સંત પાસે લઈ ગયા. આ સંત ખૂબ જ્ઞાની અને ઈશ્વરના સાચા ભક્ત હતા. દાદીએ તેમને પૂછ્યું કે, બાળક અંદાજીત ક્યારે જન્મ્યો હશે? ત્યારે સંતે કહ્યું કે તમે ખૂબ સાડા કર્યું કે, આ બાળકને સહારો આપ્યો. તેના ખોવાઈ ગયા પછી તેના માતા-પિતાએ તેને ખૂબ શોધ્યો. તેનાં પિતા સેનામાં નોકરી કરતાં. તેમનું નામ દિગ્વિજયસિંહ હતું. પછી સંતે કહ્યું કે આ છોકરાના ગ્રહની સ્થિતિ પ્રમાણે આ છોકરાની ઉંમર આઠ-નવ વર્ષ હશે. તથા આની જન્મ તારીખ ૧૦ મે હોઈ શકે. ત્યારથી જ ૧૦ મે યશરાજની

જન્મ તારીખ બની ગઈ. યશરાજને તો જાણે નવો અવતાર મળી ગયો. તે દાદીના ગળે વળગી પડ્યો, તેને દાદી સાથે ખૂબ લગાવ હતો. જ્યારે તે તેર વર્ષનો થયો ત્યારે દાદી અવસાન પામ્યા. તેને ખૂબ આઘાત લાગ્યો. પરંતુ હવે તે સમજી હતો. હવે તેને ધીરે-ધીરે આ હકીકત સ્વીકારી લીધી.

તે રખડતો-રજડતો મોટો થઈ ગયો. તે એક કારખાનામાં કામ કરવા લાગ્યો. તેને ત્યાંથી પોતાનું પેટ ભરવા પૂરતું મળી રહેતું. જ્યારે તે ૧૪ વર્ષનો થયો ત્યારે કોઈકે તેને ભણવા માટે કહેલું. તેણે એક સરકારી શાળામાં ધોરણ મુજબ પ્રવેશ લીધો. વિચારોમાં ખોવાયેલા યશરાજને ખબર ન પડી કે પ્રાંજલ ક્યારનીય તેની સામે ઉભી છે. પ્રાંજલે તેને હયમચાવીને કહ્યું, ચાલોને હવે. ત્યારે તે ઉભો થયો. છતાંય આજે ખબર નહીં કેમ પરંતુ તેને કંઈક અજુગતું બની ગયા હોવાનો ભાસ થતો હતો.

આ બાજુ કેમમાં આવેલા ઉમેદવારોમાંથી શ્રેષ્ઠ પ્રદર્શન કરનાર યુવાનોની યાદી તપાસી રહેલા યુવરાજનું મન વિચાર-વંટોળે ચડ્યું હતું. તેને સવારથી એવું લાગતું હતું કે આજે કોઈ તેનાથી વિખૂટું પડી ગયું છે. તે ક્યારનોય ગુમસુમ બનીને બેઠો હતો. તેણે બધા જ કામ મને-કમને પાર પાડ્યા હતા. ઘણી વખત યુધ્ધમાં કે સરહદ પર તેનો કોઈ સાથી શહીદ થઈ જાય તો તે આટલો બધો ગુમસુમ થતો. નહીંતર એ સિવાય તે ક્યારેય આટલી ખામોશીની સ્થિતિમાં જોવા મળતો ન હતો. પરંતુ આજે તો ખામોશીએ તેને પોતાના આવરણમાં સંપૂર્ણ રીતે લપેટી લીધો હતો. આજનો દિવસ હતો ૧/ મે/૧૯૯૫.

આમ, તો યુવરાજને એક વાત ક્યારેય સમજાઈ નહોતી. જ્યારે તે નાનો હતો ત્યારે એક વખત તેનો જન્મ દિવસ ઘરમાં ઉજવાયો હતો. ઘરનાં દરેક વ્યક્તિનો જન્મ દિવસ ઉજવાતો જ. પણ જ્યારે નાનકડા યુવરાજે એ વખતે તેનો જન્મ-દિવસ ઉજવવા વિશે ચર્ચા કરી તો સૌની આંખોમાં આસું હતા. આમ થવાનું કારણ કદાચ પેલી રહસ્યમયી વ્યક્તિ હતી. ત્યારે તેના પિતા ઘરે નહોતા. એક રીતે યુવરાજને ખૂબ ખુશ થવાની જરૂર હતી. કારણ કે, માત્ર ૯ દિવસ પછી તેનો જન્મ-દિવસ હતો. આ વખતે તે પરિવારમાં કોઈને પણ જણાવ્યા વગર જન્મ-દિવસે ઘરે જઈને ચોકાવવાનો હતો. તેની પત્ની બંસરી દર વખતે એવું ઈચ્છતી કે યુવરાજ પોતાનો જન્મ-દિવસ ઘરે મનાવે. આ વખતે તે ત્યાં જઈને સૌને અને ખાસ કરીને બંસરીને ખુશ કરી દેવા માંગતો હતો.

બંસરીને યુવરાજ ખૂબ પ્રેમ કરતો. બંસરી પણ યુવરાજને ખૂબ ચાહતી હતી. જ્યારે-જ્યારે યુવરાજ ઘરેથી નીકળે ત્યારે બધાને ખબર જ હોય કે હવે તે છ-સાત મહિને પાછો આવશે. બંસરીની આંખો છલકાઈ જતી. તે યુવરાજને ગળે વળગી પડતી. દર્પણ તો કેટલાય દિવસો સુધી ગમગીન બની રહેતી. યુવરાજની માં નીલમબેન તેને દિવસો સુધી યાદ કરતા. યુવરાજ એક નૌજવાન જુનિયર લેફ્ટિનેન્ટ તરીકેની પોતાની ફરજ પૂરી નિષ્ઠાથી અદા કરતો. બધા જ નિયમોનું કડકાઈથી પાલન કરતો, અભિષેક પણ એવો જ. યુવરાજ દેશ માટે પોતાનું બધું જ લુંટાવી દેવા તૈયાર રહેતો.

સાથે તેનામાં કોઈ જ ન કલ્પી શકે તેવો નિસ્વાર્થ પ્રેમ બંસરી માટે હતો. બંસરી અને યુવરાજ પતિ-પત્નીની સાથે-સાથે ખૂબ જ સારા દોસ્ત પણ હતા. બંસરી પણ સ્વભાવની ખૂબ જ સારી એટલે ઘરમાં બધા સાથે હળીમળી ગઈ. યુવરાજ ખૂબ જ ઓછી વખત ઘરે આવતો. બંસરીથી આ સહન તો ન થતું પણ તે હકીકત સ્વીકારી લેતી. તે ઘણી વખત કહેતી પણ ખરી કે, “આવી આ સૈનિકની નોકરી શા માટે કરવી?” ત્યારે દેશ

પ્રેમના રંગે રંગાયેલો યુવરાજ હસી પડતો અને કહેતો “બંસરી તું તો એવી વાતો કરે છે જાણે હું પાછો જ ન આવવાનો....” ત્યાં તો બંસરી તેનાં મોઢાં પર હાથ મૂકી દેતી અને કહેતી “આવું અશુભ-અશુભ શા માટે બોલો છો? સારી વાતો કરોને”. યુવરાજ તેનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ સમજાવતો કે, “બંસરી એવું કંઈ જ નહીં થાય, જેવું તું વિચારે છે. સમજી?” બંને પછી ખડખડાટ હંસી પડતા.

ચયનિત ઉમેદવારની યાદી અભિષેકના હાથમાં મૂકી યુવરાજ ખૂબ ભર્યા-ભર્યા મને પણ સંતોષ અનુભવતો હતો કે કામ પૂરું થયું. અભિષેક યાદી તપાસી તો તેના આશ્ચર્યનો પાર ન રહ્યો. તેણે યુવરાજને કહ્યું “જો તો યુવરાજ કેટલું અનોખું કહેવાયા!” યુવરાજે કહ્યું “શું વાત છે ?” ત્યારે અભિષેક બોલ્યો કે આ યાદીમાં તારા જેટલી જ ઉંમર, તારી જ જન્મ-તારીખ, તારા જ પિતાનું નામ અને તારી જ અટકવાળો એક યશરાજ નામનો છોકરો થલસેના માટે ચયનિત થયો છે. યુવરાજ કહે “એવા તો કેટલાય હોય, છોડને અભિષેક” પરંતુ અભિષેક આ વાત છોડવા તૈયાર નહોતો. યુવરાજ આ વાત ટાળી દે છે. પરંતુ અભિષેક શાંત થવાનું નામ નથી લેતો. તેનું મન વિચાર-વંટોળે ચડી જાય છે. અંતે તે વિચારી લે છે કે જો યુવરાજને કંઈ ના પડી હોય તો મારે શું?

અંતે એ દિવસ આવી ગયો. ૯/મે/૧૯૯૫. આ દિવસે સેનામાં ચયનિત થયેલા નૌજવાનોને પોતાના ક્ષેત્રના અધિકારીઓ સમક્ષ હાજરી આપવાની હતી. આના બીજા દિવસે એટલે કે....૧૦/મે/૧૯૯૫ ના દિવસે યુવરાજનો જન્મ દિવસ હતો, પણ યુવરાજે ઘડેલી યોજના મુજબ તે પોતાના ઘરે જઈ શક્યો નહીં. તે બંસરીને ખુશ કરવા જાત-જાતના વિચારો કરતો પરંતુ ૯ અને ૧૦ તારીખે સેનાના નવા સૈનિકોને હાજરી આપવાની હોવાથી તે જઈ શક્યો નહીં.

૧૦/મે/૧૯૯૫, ગુરુવાર સવારના સાડા નવ વાગ્યાનો સમય. અભિષેક ક્યારનોય યુવરાજને હેરાન કરતો હતો. તેની પાસેથી બર્થ ડે પાર્ટી માંગતો હતો અને યુવરાજ બંસરીનો ફોન આવવાની રાહ જોઈ રહ્યો હતો. બંને ગપ્પા લડાવી રહ્યા હતા. ત્યાં તો ઓફિસમાં એક શક્તિશાળી નવયુવક પ્રવેશ્યો. અભિષેક તેને જોતો જ રહી ગયો. અભિષેકે કહ્યું “યુવરાજ, આ જવાનની શકલ તારી સાથે મળતી આવે છે”. તે યુવાન ત્યાં પહોંચે તે પહેલા જ યુવરાજ બોલ્યો, કે “તું પાગલ તો નથી ને અભિષેક? તને બધામાં મારા જેવા જ લક્ષણો દેખાય. નામ, અટક, શકલ બધું જ તને બધાનું મારી સાથે મળતું જ દેખાય, કે શું?” હજી અભિષેક જવાબમાં કાંઈ બોલે તે પહેલા તે યુવાન ત્યાં આવી જાય છે .

લાંબુ શક્તિશાળી શરીર, સુંવાળા વાળ ટોપીની આગળની સુંદર જગ્યામાંથી દેખાતા હતા, ચહેરા પર નિખાલસ સ્મિત, હાથમાં કાળા રંગનો થેલો, શર્ટ-પેન્ટમાં પણ દેખાય જાય તેવું માંસલ શરીર, ભૂરી આંખો, સફેદ ચહેરો એવો સુંદર યુવાન ત્યાં આવીને ઉભો. એટલામાં તો યુવરાજનો ફોન રણક્યો. બંસરી હતી, કહે, “હેપ્પી બર્થ ડે યુવરાજ. મેની હેપી રીટર્નસ ઓફ ધ ડે. કેમ છે તમને?”. “હું મજામાં તને કેમ છે બંસરી? મમ્મી અને દર્પણ શું કરે છે?” યુવરાજે પૂછ્યું આવી રીતે થોડી વાતો કર્યા પછી યુવરાજ ફોન મૂકી દે છે. યુવરાજ અને અભિષેક પેલા નૌજવાનની વિગતો તપાસે છે તો તેમને ખબર પડે છે કે અભિષેક પહેલા જ યશરાજ નામના છોકરાની વાત કરી હતી, તે જ આ યશરાજ .

સૌ ત્રણ મહિના પછી પંદરમી ઓગસ્ટનો દિવસ જે એક રાષ્ટ્રીય તહેવાર છે તેની ઉજવાણી માટેની તૈયારીમાં લાગી જાય છે. વચ્ચે-વચ્ચે ઘણી વખત યુવરાજ અને

યશરાજ મળે છે, વાતો કરે છે. એક વખત તેના ક્ષેત્રના ઉપરી અધિકારી યશરાજ, યુવરાજ અને અભિષેકને ગુરુસે થાય છે. યશરાજને થાય છે કે યુવરાજને કારણે સર તેને ગુરુસે થયા આથી તે તેની સાથે બોલવાનું મૂકી દે છે. પછી થોડાં દિવસોમાં અભિષેક ફરીથી બંનેને એકબીજા સાથે સમાધાન કરવાનું કહે છે.

ત્રણ મહિના ખૂબ જ ઝડપથી પસાર થઈ ગયા. આખરે ચૌદ ઓગસ્ટનો દિવસ આવ્યો. સાંજે પાંચ વાગ્યે કેમ્પસમાં બંસરી, નિલમબેન અને દર્પણ આવ્યા. યુવરાજ તો આશ્ચર્યચકિત થઈ જોતો જ રહી ગયો. દર્પણ દોડીને યુવરાજને ભેટી પડી. યુવરાજ કહે, “તમે બધા? એ પણ રક્ષાબંધનના આગલા દિવસે અહિંયા?” તો બંસરી કહે “હા, તમારી આ લાડકવાળી બહેનને ખૂબ મન હતું”. નિલમબેન કહે, “યુવરાજ, તે પોતાની જીદ પર અડગ હતી એટલે અમારે ઝૂકવું પડ્યું”. યુવરાજ કહે, “સારું કર્યું તમે”. પછી બધા સાથે મળીને ખૂબ વાતો કરે છે. બધા બેઠાં હોય છે ત્યારે બીજા કેટલાયના પરિવારના સભ્યો ત્યાં પોતાના ભાઈ, દિકરા કે જે પણ સેનામાં હોય તેને મળવા માટે આવે છે.

સાત વાગ્યા સુધીમાં તો બધાના મિત્રો, પરિવારજનો વગેરે બધા આવી જાય છે. માત્ર એક યશરાજ જ એવો હોય છે જેને મળવા કોઈ આવતું નથી. બધા પોતાના પરિવાર સાથે વાતો કરતા હોય છે. પરંતુ યશરાજ એકલો ખૂણામાં બેસી રહે છે. થોડીવાર પછી નિલમબેન ત્યાં આવે છે અને કહે છે, “યશરાજ, તું પણ ચાલને અમારી સાથે. આપણે બેસીશું, તું તો મારાં દિકરા જેવો જ છે. ચાલ-ચાલ”. પછી યુવરાજ, બંસરી, દર્પણ, નિલમબેન અને યશરાજ સાથે મળીને ખૂબ મજા કરે છે. બધા જમે છે. પછી રક્ષાબંધનની વાતો થતી હોય ત્યારે નિલમબેન કહે છે કે, “યશરાજ, તને મળવા કાલે કોઈ નથી આવવાનું?” આટલું પૂછતાં જ યશરાજની આંખોમાં પાણી આવી જાય છે. તે કહે છે કે “આન્ટી, મારા પરિવારમાં કોઈ છે જ નહીં. મારે બહેન, ભાઈ પણ નથી. મારી પત્ની પ્રાંજલ હાલ અહિંયાં નહીં આવી શકે”.

ત્યાં તો દર્પણ વચ્ચે જ બોલી ઉઠે છે “ભાઈ, બહેન ના હોય તો શું થયું? હું અને યુવરાજભાઈ તો છીએ જ ને, આજથી હું તમારી બહેન. આમાં દુઃખી થવાની શું વાત છે? આપણે બધા ભાઈ-બહેન તો છીએ”. બંસરી કહે, “એકદમ સાચું”. આમ થોડી વાતો કર્યા પછી બધા સુવા માટે જાય છે. સવારમાં દર્પણ વહેલી ઉઠે છે. યશરાજ ને યુવરાજ પણ વહેલા ઉઠી જાય છે, દર્પણ બધાની પહેલા ઉઠી, નાહી-ઘોઈને નવા કપડાં પહેરીને બંસરીની સાથે બેઠી હોય છે.

થોડી જ વારમાં યશરાજ અને યુવરાજ ત્યાં આવે છે. નખશિખ દેશ પ્રેમના રંગે-રંગાયેલા, વર્દીમાં શોભતા ખુશખુશાલ ચહેરા સાથે પોતાનો હાથ આગળ કરે છે. દર્પણ પોતાના બંને ભાઈઓને રાખડી બાંધી મીઠું મોઢું કરવા કહે છે. પરંતુ યશરાજની આંખો છલકાઈ રહે છે, અને તે દર્પણને ભેટી પડે છે. સૌની આંખોમાં આંસુ આવી જાય છે. થોડીવાર બાદ યશરાજ, યુવરાજ અને અભિષેક પરેડ માટે જાય છે. બધા તે પરેડ નિહાળે છે. આમ થોડાં સમય પછી બંસરી, દર્પણ અને નિલમબેન ચાલ્યા જાય છે. ઘરે પહોંચીને ત્રણેયને યુવરાજ-યશરાજની કેટલાય દિવસો સુધી યાદ આવ્યા કરે છે. થોડાં જ દિવસોમાં એક સારા સમાચાર મળે છે કે, બંસરી મમ્મી બનવાની છે. ખબર પડતાંવેત જ નિલમબેન યુવરાજને આ શુભ સમાચાર ફોન પર આપી દે છે. યુવરાજ બધાને આ વાત કરે છે પછી મીઠાઈ અને પાર્ટીનો એક દોર ચાલે છે. સૌ ખુશ થાય છે. પછી રોજ તેઓનું બધું કામ સમયસર ચાલ્યા કરે છે.

આ બાજુ દર્પણ રોજ કોલેજે જાય, બંસરી અને નિલમબેન પણ

પોતાની દિનચર્યા પ્રમાણે કામ કરે છે. દર્પણને રોજ કોલેજે જતી વખતે એક છોકરો પરેશાન કરતો હોય છે. તેનો રસ્તો હોય તેમાં રોજ બાઈક આડી રાખી દેતો અને તેને બાઈકમાં બેસવાનું કહેતો. પણ દર્પણ કંઈ પણ બોલ્યા વિના ખૂબ જ ઝડપથી ચાલી જતી. પેલા છોકરાનું નામ અરીન હતું. તે દરરોજ આવું કરતો પણ દર્પણ કોઈને કંઈ કહેતી નહીં.

એક દિવસ દર્પણ કોલેજથી પાછી આવે છે, ત્યારે બંસરી યુવરાજ સાથે ફોન પર વાતો કરતી હોય છે. દર્પણને ખબર પડે છે કે યુવરાજ તો ઘરે આવવાનો જ છે, પણ તેની સાથે યશરાજ અને પ્રાંજલ પણ આવશે. દર્પણ, બંસરી અને નિલમબેન યશરાજને તો મળ્યા હતા, પણ પ્રાંજલને જોવાની અને મળવાની આ ત્રણેયની ખૂબ ઈચ્છા હતી. યુવરાજ પણ પ્રાંજલને નહોતો ઓળખતો.

નિલમબેન કહે છે કે, “હવે હું સ્ટેશને જઉં છું. તારે આવવું છે દર્પણ?” તો દર્પણ કહે કે, “ના મમ્મી તમે જાવ હું થોડીવાર પછી સ્કૂટી લઈને આવું છું. ભાભી તો આમેય નહીં આવે” અને આવવું હોય તો લઈ પણ જવા નથી. કેમ ભાભી?” તો બંસરી હસવા લાગે છે. નિલમબેન ઘરેથી યુવરાજ, યશરાજ અને પ્રાંજલને ઘરે લાવવા માટે નીકળે છે. આખરે તો તેમનો ટિકરો અને વડુ (પ્રાંજલ-યશરાજ) પહેલી વખત ઘરે આવવાના હોય ને! નિલમબેન કારની આગળની સીટ પર બેઠા હોય છે. ડ્રાઈવર કાર ડ્રાઈવ કરી રહ્યો હોય છે. તેઓ સ્ટેશનથી થોડે જ દૂર હોય છે ત્યાં જ અચાનક.....સામેથી ખૂબ જ ઝડપથી ટ્રક આવે છે અને કાર પલટી ખાઈ જાય છે. કાર અને ટ્રકનું એક ભયાનક અકસ્માત.

ઘટના સ્થળે જ નિલમબેન અને ડ્રાઈવરનું મોત નીપજે છે. આજુબાજુ લોકો એકત્રિત થઈ જાય છે. દર્પણે કહેલું હતું કે તે પાછળ સ્કૂટી લઈને આવશે. પરંતુ તે આવે છે તો રોડ ચક્કાજામ, લોકો આજુબાજુ ભેગા થઈ જાય છે. તો દર્પણ સ્કૂટી સાઈડમાં રાખીને જુએ છે. તેને ખબર પડે છે કે તેના મમ્મી આ દુનિયામાં નથી રહ્યા. તે દોડતી-દોડતી નિલમબેન પાસે પહોંચે છે. ત્યાં એકઠાં થયેલા લોકો તેને કહે છે કે, “આ બહેનના અંતિમ શબ્દો એ હતા કે, “દિગ્વિજય હજુ હયાત છે.” દર્પણ આ સાંભળી ચોંકી જાય છે. તેની આંખોમાંથી અશ્રુધારાઓ વહી પડે છે. તે શોકમાં સંપૂર્ણપણે ગરકાવ થઈ જાય છે.

તે નિલમબેનના મૃત શરીરને ખોળામાં લઈ કેટલીય વાર સુધી રડ્યા કરે છે. અચાનક તેને કંઈક યાદ આવે છે તે તુરંત રેલ્વે-સ્ટેશન પહોંચે છે. તેના લોહી-લુહાણ કપડા અને આંસુઓથી છલકાતી આંખો જોઈને યશરાજ અને યુવરાજ વિચારમાં પડી જાય છે. દર્પણ તુરંત બંને ભાઈઓને ભેટી પડે છે. તે માત્ર એટલું જ બોલી શકે છે કે, “ભાઈ, ભાઈ મમ્મી!” અને તે બેહોશ થઈ જાય છે. હકીકતનો તાગ મેળવવા યુવરાજ નિલમબેનને ફોન લગાવે છે. તે આ વાતથી અજાણ હોય છે, ફોન લાગતો નથી કારણ કે ફોન આ અકસ્માતમાં તૂટી ગયો હોય છે.

તેઓ દર્પણને લઈને હોસ્પિટલ તરફ જતાં હોય ત્યારે રસ્તામાં ભીડ જામેલી હોય છે અને લોકો આજુબાજુ ટોળે વળેલા હોય છે. તેઓ ત્યાં જાય તો ખબર પડે છે કે નિલમબેનનું અકસ્માતમાં મૃત્યુ થયું છે. યુવરાજથી આ આઘાત સહન થયો નહીં અને તે ધ્રુસકે-ધ્રુસકે રડી પડ્યો. યશરાજ ભલેને ગમે તેવો કઠોર હોય પણ આ દ્રશ્ય જોઈ તેનાથી સહજ જ રડી પડાયું. તે દર્પણને હોસ્પિટલ લઈ જાય છે. પ્રાંજલ નિલમબેનના મૃતદેહ પાસે ગમગીની આંખે બેસી રહે છે અને યુવરાજ બંસરીના મમ્મીને ફોન કરી હકીકત જણાવે છે અને તેને પોતાના ઘરે લઈ જવા કહે છે. કારણ કે બંસરીની સ્થિતિ બહુ સારી ન હતી. અને તે આ

પરિસ્થિતિમાં આવડો મોટો આઘાત સહન કરી શકે તેમ ન હતી. યુવરાજ ઘરે પહોંચે છે, ત્યારે બંસરીના મમ્મી-પપ્પા ત્યાં હોય છે. બંસરી યુવરાજને મળે છે પછી તે દર્પણ, પ્રાંજલ, યશરાજ અને નિલમબેન વિશે પૂછે છે તો યુવરાજ બહાના બનાવી દે છે.

પછી બંસરીના મમ્મી-પપ્પા એમ કહે છે કે, “ચાલો બેટા જલ્દી, નહીં તો મુહૂર્તનો સમય નીકળી જશે.” આમ, બંસરી તેમની સાથે પિયર ચાલી જાય છે. પછી યુવરાજ હોસ્પિટલે દર્પણ પાસે જાય છે. ત્યાંથી યશરાજ અને યુવરાજ દર્પણને લઈને પ્રાંજલ પાસે જાય છે. ત્યાંથી નિલમબેનના બધા સગા-સંબંધીઓને બોલાવે છે, અને પછી તેની અંતિમ યાત્રામાં જોડાય છે. બંને દિકરાઓ માટે કેવો કરુણ પ્રસંગ !

પછી તેઓ ઘરે જઈને નીલમબેનના આત્માની શાંતિ માટે પ્રાર્થના કરે છે. દર્પણ યશરાજ, યુવરાજ અને પ્રાંજલને નિલમબેનના અંતિમ શબ્દો વિશેની વાત કરે છે. તેઓ પછી તેમના પિતાની શોધખોળ ચલાવે છે. ઘણા સમય સુધી તેઓ મળતા નથી. તેમની અંતિમ આશા, જેમ સૂર્ય ડૂબે તેમ જ આથમી જાય છે. થોડા સમયમાં તેઓને એક શુભ સમાચાર મળે છે અને ફરી એકવાર ત્રણ મહિના પછી ઘરમાં ખુશીની લહેર છવાઈ જાય છે. બંસરીને એક દિકરી અવતરે છે. સૌ બંસરીને ઘરે લઈ આવે છે. જ્યારે બંસરી નિલમબેન વિશે પૂછે તો તેઓ કહે કે તે તેમની સહેલીના ઘરે રોકાવા ગયા છે.

બંસરીની દિકરીનું નામ દર્પણ નામકરણના દિવસે કાવ્યા રાખે છે. કેટલું સુંદર નામ.. કાવ્યા. ધીરે-ધીરે કાવ્યા સૌને ઓળખવા લાગે છે. એક મહિનામાં બંસરી ફરીવાર નિલમબેન વિશે પૂછે છે તો આ વખતે દર્પણ અને પ્રાંજલ હકીકત જણાવી દે છે. બંસરી કેટલાય સમય સુધી આંસુ સારી રહે છે. તે તુરંત યુવરાજને ફોન કરે છે. યુવરાજ, યશરાજ અને અભિષેક ઓફિસમાં બેઠા હતા. યુવરાજ ફોન ઉપાડે છે અને બંસરી તેને ખૂબ ખીજાય છે. યશરાજને પણ બંસરી ગુસ્સે થાય છે કહે છે, ‘તમે આટલી મોટી વાત મારાથી છુપાવી જ કેમ?’ યુવરાજ કે યશરાજ કંઈ જવાબ આપે તે પહેલા જ બંસરી ફોન કાપી નાખે છે.

કાવ્યા ધીરે-ધીરે મોટી થવા લાગે છે. યશરાજ અને યુવરાજ અભિષેકને જણાવે છે કે નિલમબેનના અંતિમ શબ્દો એ હતા કે, “દિગ્વિજય હજુ જીવે છે.” આ વાત સાંભળ્યા પછી અભિષેક તુરંત ઉભો થઈ ઓફિસની બહાર નીકળે છે. રાત્રીના સાડા દસ વાગ્યા હોય છે. તે યુવરાજ-યશરાજને કહે છે કે, હું હમણાં આવું. પછી તે એક વ્યક્તિને ફોન કરી કંઈક કહે છે. પછી તે ઘટાદાર ઝાડના ઝુંડમાં ચાલ્યો જાય છે, અને અંધારામાં તે એક ચાદર ઓઢેલા માણસને મળે છે. તે તેને એમ કહે છે કે, યુવરાજ અને યશરાજને ખબર પડી ગઈ છે. કે તમે હયાત છો. તે પોતે દિગ્વિજયસિંહ હતા.

અભિષેક એકમાત્ર હતો જે જાણતો હતો કે દિગ્વિજયસિંહનું યુધ્ધમાં મૃત્યુ થયું હતું તો પણ તેઓ કેવી રીતે જીવે છે? જ્યારે એમ જાહેર કરવામાં આવ્યું કે દિગ્વિજયસિંહનું યુધ્ધમાં અવસાન થયું છે તો, તેમના સગા-સંબંધીઓ મૃતદેહ ઘરે લઈ જવા માટે ત્યાં ગયેલા. પરંતુ તેઓ મોં જોઈ શક્યા નહોતા. ચહેરો આખો લોહીથી ખરડાયેલો હતો. આમ સ્પષ્ટપણે જોઈ જ ન શકાયું. આ બાજુ દિગ્વિજયસિંહની કાર્ય-કુશળતાથી પ્રભાવિત થઈ દુશ્મનોએ તેમને કેદ કરી લીધા અને દિગ્વિજયસિંહ જેવા શરીરવાળા સૈનિકના મૃતદેહને દિગ્વિજયસિંહનો મૃતદેહ જાહેર કર્યો. અભિષેક ત્યારે નવો જ સેનામાં જુનિયર લેફ્ટીનેન્ટ જનરલના પદ પર આવ્યો હતો, અને દિગ્વિજયસિંહ ત્યારે તેના સિનીયર હતા. દિગ્વિજયસિંહને એક વખત મોકો મળતા જ તેઓ ત્યાંથી ભાગી છુટ્યા. તેઓએ ક્યાંકથી અભિષેકને ફોન કર્યો

અને કમળ-સરોવર (જંગલમાં) આવવા કહ્યું.

JOIN CHANNELS

.....
[HTTPS://T.ME/EBOOKSIND](https://t.me/ebooksind)

[HTTPS://T.ME/BOOKS_KHAZANA](https://t.me/books_khazana)

[HTTPS://T.ME/GUJARATIBOOKZ](https://t.me/gujaratibookz)

[HTTPS://T.ME/MARATHIBOOKZ](https://t.me/marathibookz)

અભિષેક જેવો ત્યાં પહોંચ્યો કે તેમણે કહ્યું કે હવે જ્યાં સુધી હું આપણા દેશના દુશ્મનોનો ખાત્મો ન કરી દઉં ત્યાં સુધી હું છૂપાં વેશે રહીશ. અભિષેકે તેમને ગુપ્તવેશે રહેવામાં મદદ કરી, પછી અભિષેક સિનીયર લેફ્ટીનન્ટ જનરલ બની ગયો અને તેની જગ્યાએ યુવરાજ આવી ગયો. બંને મિત્રો હોવા છતાં ક્યારેય અભિષેકે કહ્યું ન હતું કે, “તારા પપ્પા હયાત છે.” અભિષેક એ પણ જાણતો હતો કે યુવરાજના ઘરની પેલી રહસ્યમયી વ્યક્તિ કોણ છે? અભિષેકે નિલમબેનને એ વાત જણાવી હતી કે દિગ્વિજયસિંહ જીવે છે, પરંતુ જ્યારે નિલમબેનને એમ મળવાની વાત કરી તો અભિષેકે કહેલું કે હમાણાં નહીં, સાચો સમય આવ્યો.

આ બાજુ દર્પણના લગ્ન દર્શા નામના છોકરા સાથે થઈ જાય છે. તેના લગ્ન ખૂબ ધામ-ધૂમથી થાય છે. કાવ્યા, યુવરાજ, બંસરી, યશરાજ, પ્રાંજલ વગેરે સૌ ખૂબ મજા કરે છે. અભિષેક જ્યારે દર્પણના લગ્નમાં આવવા માટે નીકળે તો તે દિગ્વિજયસિંહને પૂછે કે ‘ચાલો તમે પણ દર્પણના લગ્નમાં !’ પરંતું તેઓ કડકાઈથી ના કહી દે છે અને કહે છે કે હજુ દુશ્મનોને મારે ખતમ કરવા છે. તું તારે ખુશીથી જા.

કાવ્યાએ હવે, જાણે કે ઘરમાં ખુશીઓનો સાગર વહાવી દીધો. આમ, કેટલાય વર્ષો વીતી જાય છે. કાવ્યા ખૂબ મહેનતુ, સમજદાર અને ભણવામાં ખૂબ હોશિયાર હોય છે. તે પોતાનું ભણવાનું પૂરું કરી લે છે. તેની છેલ્લી પરીક્ષાનું રીઝલ્ટ આવવાનું હોય છે. ત્યાં જ યુવરાજનો ફોન આવે છે. ‘હલ્લો કાવ્યા બેટા, તારું રીઝલ્ટ આવી ગયું છે. તેં...તેં ઓલ ઇન્ડિયા રેન્ક-3rd મેળવ્યો છે. કોન્ગ્રેસ્યુલેસન્સ!’ કાવ્યા કહે છે, “શું પપ્પા? સાચે જ, તમે ખોટું તો નથી બોલતા ને? યુવરાજ કહે ‘ના બેટા, તું જ ઓનલાઈન જોઈ લે.’”

કાવ્યા ખૂબ ખુશ થઈ જાય છે. તે પોતાના મમ્મી, કાકી, ફફ, પાડોશી બધાને કહે છે. બંસરી સૌનું મોં મીઠું કરાવે છે. કાવ્યા ઓનલાઈન રીઝલ્ટ જુએ તો તેની ખુશીનો પાર નથી રહેતો.

તેમાં લખ્યું હતું.....

AFCAT

AIR: 03

કાવ્યા યુવરાજસિંહ રાઠોડ

કાવ્યાને એરફોર્સ ફ્લાઈંગ બ્રાન્ચમાં ટ્રેનિંગ માટે જવું પડે છે. ટ્રેનિંગ થયા બાદ તેને નોકરી મળી જાય છે. એ પોતાના પપ્પા અને કાકાની જેમ જ દેશ માટે સેવા કરવા લાગે છે. તેને INDIAN AIRFORCE (FLYING BRANCH) માં નોકરી મળે છે.

તેની મુલાકાત પોતાની સાથે જ કામ કરતા એક સિનીયર સાથે થાય છે. તેઓ કાવ્યાને એક જ વખત મળે છે. પછી ક્યારેય તેઓની મુલાકાત નથી થતી. એક વખત ગુપ્ત રીતે યુધ્ધ મિશન બનાવવામાં આવે છે. દુશ્મનોની ખિલાફના આ ખેલમાં પાંચ જણા હોય છે. કાવ્યા (THE MOST TELENATED OFFICER), દિગ્વિજયસિંહ (THE MOST EXPERIENCED SENIOR), આર્યન, કિષ્ના (A BOY), મહેક (A COMPUTER OPERATOR GIRL).

આ યુધ્ધ મિશનનું નામ- ‘મિશન ફાઈવ સ્ટાર’. ત્યાર પછી એક મીટીંગ રાખવામાં આવે છે. જેમાં આ પાંચેય ઓફિસરને મળીને યોજના બનાવવાની હોય છે. જેમાં કશ્મીરમાં છૂપાયેલા આંતકીઓનો ખાતમો કરવાની વાત પાકી થાય છે. ત્યારે દિગ્વિજયસિંહ એમ કહે છે કે મિસ કાવ્યા તું આ મિશનમાં સૌથી મહત્વપૂર્ણ છે. માટે સમયસુચકતા કેળવજે. કાવ્યા કહે છે, ‘યસ સર’.

આખરે એક દિવસ યુવરાજ અભિષેકને કંઈક કારણવશ ફોન કરે છે. અભિષેક જલ્દીમાં હોય છે તે યુવરાજને કહે છે કે, ‘હવે ફોન મૂકી દે મારે એક અરજન્ટ કોલ અટેન્ડ કરવાનો છે’. તે યુવરાજને આમ કહી ફોન ખિસ્સામાં સરકાવી દે છે ને બીજી જ ક્ષણે એક કીપેડમાં આવી રહેલો કોલ અટેન્ડ કરે છે. તે યુવરાજનો ફોન કટ કરવાનું ભૂલી જાય છે. તે વાત કરે છે કે, ‘હલ્લો! દિગ્વિજય અંકલ, યુવરાજ અને યશરાજને એ ખબર પડી ગઈ છે કે, તમે હયાત છો પરંતુ, એ નથી ખબર કે તમે ક્યા છો? અને એ બંનેને હજુ એ ખબર જ નથી કે યુવરાજ અને યશરાજ બંને જુડવા ભાઈઓ છે. મે તેને એક વખત કહેવાની કોશિશ કરી હતી જ્યારે યશરાજનું કેમ્પ દ્વારા ચયન થયું ત્યારે પરંતુ તેણે કંઈ ખાસ્સો પ્રતિભાવ આપ્યો ન હતો.

આ બધી જ વાત યુવરાજ સાંભળી જાય છે. તે ચોંકી પડે છે. તે તરત જ ફોન કાપી અને પછી અભિષેકને કોલ કરે છે. તે અભિષેકને તરત જ મળવા માટે કહે છે. અભિષેક કારણ પૂછે છે પરંતુ તે કંઈ બોલ્યા વિના જ તેને આવવાનું કહે છે. જ્યારે અભિષેક ત્યાં પહોંચે તો યુવરાજ ખૂબ જ ગુસ્સામાં હોય છે. તે અભિષેક પર ખીજાય જાય છે. તે કહે છે કે, ‘અભિ, તને બધી જ ખબર હોવાં છતાં તે મને અંધારામાં રાખ્યો. મારે મારા પપ્પાને મળવું છે. ગમે તે કર. અને યશરાજ મારો સગો ભાઈ છે તે પણ તે મને ન કહ્યું. હવે આવું કેમ થયું તે મને કહે, જલ્દી બોલ.’

પછી અભિષેક બધું જ કહે છે કે તે બંને ભાઈઓ કેવી રીતે જુદા પડ્યા. તેના પપ્પા જીવતા હોવાનું રહસ્ય બધું જ યુવી ને કહે છે. તેની આંખો આંસુથી છલકાઈ રહે છે. તે યશરાજને જ ભેટી પડે છે. યશરાજ તેને કારણ પૂછે તો તે તેના જવાબમાં મૌન આપે છે. આમ ઘણા દિવસો વીતી જાય છે. યુવી ને ખબર પડી જાય છે કે પેલી રહસ્યમયી વ્યક્તિ યશરાજ છે જે બધાએ તેને કહ્યું ન હતું. આખરે એ દિવસ આવી જાય છે જ્યારે મિશન ફાઈવ સ્ટાર ને પાર પાડવાનું હોય છે. પાંચેય જણા ફાઈટર પ્લેનમાં બેસે છે. પછી કાવ્યા પ્લેનને અસીમ ઉંચાઈએ ઉડાડી દે છે. ખૂબ જ બુધ્ધિચાતુર્યપૂર્વક પોતાના કાર્યમાં વ્યસ્ત કાવ્યા પર આંખો દેશ ગર્વ કરી રહે છે. તે તુરંત દુશ્મનો કે જે કશ્મીરમાં હોય છે ત્યાં પહોંચી આસમાનમાંથી અગનગોળા વરસાવે છે. આખું ક્ષેત્ર આગની જવાળાઓમાં લપેટાઈ જાય છે. જ્યારે દુશ્મનો (આંતકવાદીઓ) ઉપર થયેલા હવાઈ સેનાના અચાનક આક્રમણનો સામનો કરવા, હવાઈ સેના સામે સક્ષમ નથી હોતા, ત્યારે રઘવાયા થયેલા આંતકવાદીઓ પોતાના થલ સેના દળને રવાના કરી દે છે. બંને બાજુએ ખરાખરીનો ખેલ જામે છે. હવામાં ને જમીન પર.

જેમ આંતકવાદીઓ અચાનક થયેલો હવાઈ હુમલો સહન કરી શકતા નથી, તેમ ભારતીય થલ સેના દળ પણ આમ અચાનક થયેલો થલીય હુમલો સહી શકતા નથી.

સિનીયર લેફ્ટિનેન્ટ જનરલ અભિષેક પરમાર પોતાના જુનિયર યુવરાજ અને યશરાજ તથા ટીમને યુધ્ધ માટે આદેશ આપી દે છે. યુવરાજ સેનાનું નેતૃત્વ સંભાળી દેશ મટે પોતાનું સર્વસ્વ લુંટાવી દેવાના ભાવથી લડે છે. બાજુમાં તેનો ભાઈ યશરાજ પણ દુશ્મનો પર બખૂબી ફાયરીંગ કરી રહ્યો હોય છે.

અચાનક જ સામેથી ગોળી છૂટે છે ને તેનો નિશાન યશરાજ હોય છે પરંતુ અને એજ સમયે મિશન ફાઈવ સ્ટારનું ફાઈટર પ્લેન ‘ટેલેન્ટ’ બ્લાસ્ટ થાય છે. કાવ્યા, દિગ્વિજયસિંહ, મહેંક, ક્રિષ્ના બધા જ કુદી જાય છે પરંતુ આર્યન તેમાં પોતાનો જીવ ગુમાવી દે છે. આર્યન કાવ્યાનો ખૂબ સારો મિત્ર હતો પરંતુ તેને બચાવી શકાયો નહીં. આ ઘટનાની જાણ ઈન્ડિયન એરફોર્સને થતાં જ તેની એક ટીમ ઘટના સ્થળે દોડી જાય છે અને આર્યન સિવાયના બધા જ ને જે-જે નાની મોટી ઈજાઓ થઈ હોય તેની પ્રાથમિક સારવાર કરવામાં આવે છે.

જે ગોળીનો નિશાનો યશરાજ હોય છે, તે આંતકવાદીઓના વડા ‘અરીન’ તરફથી છોડવામાં આવી હોય છે. આ એ જ અરીન હતો જે રોજ દર્પણને શાળાએ જતા છેડતો. તેને દર્પણ ગમતી હતી. પરંતુ તેના લગ્ન દર્શ સાથે થઈ જવાથી તે પોતાના દેશ વિરુદ્ધ જાય છે, અને તે દર્પણના પરિવારનો ખાત્મો કરવાનો સંકલ્પ લે છે, ને પરિણામે તે આટલો મોટો આંતકવાદી બની જાય છે. એ ગોળી યશરાજને લાગે તે પહેલા જ યુવરાજ અરીનને ગોળી મારે છે પરંતુ અરીને જે ગોળી છોડી દીધી તેનું શું? યુવરાજ અરીનને ગોળી મારી યશરાજ તરફ દોડી જાય છે ને ગોળી યશરાજને બદલે યુવરાજને લાગી જાય છે.

યુધ્ધ સમાપ્ત થઈ જાય છે કારણ કે આંતકવાદીઓના વડા ‘અરીન’ નું મૃત્યુ નીપજે છે. યુવરાજ ઢળી પડે છે. યશરાજ તેને પોતાના ભાઈ સમાન માનતો હતો માટે તે યુવીનું માથું પોતાના ખોળામાં લઈ લે છે. યુવરાજ માત્ર એટલું જ બોલે છે કે, ‘તું મારો ભાઈ છે યશ. મારો સગો જુડવા ભાઈ. પપ્પાનું, કાવ્યાનું ને બંસરીનું ધ્યાન રાખજે’. જયારે યશરાજને આ વાતની ખબર પડે કે તે યુવીનો જુડવા ભાઈ છે તો તેને આઘાત લાગે છે કે મને આજ સુધી ખબર ન પડી ને મારાં ભાઈએ મને બચાવવા પોતાનો જીવ દીધો

આવડો અસહ્ય આઘાત તે સહન કરી શકતો નથી ને, બેહોશ થઈ ઢળી પડે છે. ત્યાં તો એમ્બ્યુલન્સ આવી જાય છે પરંતુ, યુવીનું તો પ્રાણ પંખેરું ક્યારનુય ઉડી ગયું હોય છે. જયારે યશને લઈ જાય છે. અને તેને ઓકિસજન માસ્ક લગાવે છે. પરંતુ તેના શરીરમાં કંઈ હલન-ચલન જોવા મળતી નથી. તે શ્વાસ જ ન લેતો હોય. હોસ્પિટલ પહોંચતા સુધીમાં યશ પણ પોતાનો જીવ ગુમાવી દે છે.

પછી બન્ને ભાઈઓને સ-સમ્માન તેમના ઘર સુધી પહોંચાડી ઉપર રાષ્ટ્રધ્વજનું કફન ઓઢાડી શવયાત્રા કાઢે છે. અભિષેક માત્ર આંસુ સારી રહે છે. બંસરી, પ્રાંજલ, કાવ્યા અને દિગ્વિજયસિંહ શોકમાં ગરકાવ થઈ જાય છે. બંને ભાઈઓની ચિતાને કાવ્યા આગ લગાડે છે. ત્યાં તો દર્પણ ને દર્શ પણ આવી જાય છે. દર્પણ બંસરી અને પ્રાંજલને ગળે વળગી પડે છે તે પોતાના પપ્પા દિગ્વિજયસિંહને કહે છે, ‘પપ્પા તમે પણ કંઈ ન કરી શક્યા’. આ બધી જ હકીકતનો દર્પણ તાગ મેળવી લે છે. સૌ બંને ભાઈઓની જલતી ચિતામાંથી ઉઠતા આગના લપેટાઓ જોઈ રહે છે. જાણે યુવી ને યશ કહેતા ના હોય કે ...એ વતન ..વતન મેરે આબાદ

રહે તુ ...

ત્યાર પછી બંને ભાઈઓની સ્મૃતિમાં ગુજરાત સરકાર એક સ્મારક બનાવે છે. જેમાં યશ અને યુવીની પ્રતિમા રાખવામાં આવે છે અને તેમાં આર્યનનો પણ ફોટો લગાવવામાં આવે છે. બંને ભાઈઓને એવોર્ડથી મરાણોપરાંત પણ સન્માનવામાં આવે છે. કાવ્યાને પણ તેની બહાદુરી માટે “ભારત રત્ન” એનાયત કરવામાં આવે છે. અંતે સૌ ભેગા મળી યશ, યુવી અને આર્યનને ભાવભીની શ્રદ્ધાંજલિ આપે છે અને ત્યાં તો ક્યાંક એક ખૂણેથી ગીત સંભળાઈ રહે છે.....

જય ભારત માતા..... જય જય જય ભારત માતા.....

ભારત માતા કી જય

“જય હિન્દ!”

- પ્રિયાબેન રાઠોડ
(પિયુ)